

mere uravnajo po krščanskih načelih, potem se bomo novih krivovercev lahko obranili. »Peče jih spomin na preteklost«, trdi demokrat. Koga naj peče spomin na preteklost? Sv. katoliško cerkev gotovo ne, pač pa tiste narode, ki so živi studenec zapustili in si skopali jame, ki vode nimajo. Stoletja, v katerih so ljudje bolj ubogali verske nauke, so bila zlata doba delajočih stanov. Kdor tega ne v, naj sploh niti o zgodovini, niti o gospodarskih rečeh ne govori!

Sv. cerkvi se je že veliko očitalo in očita še danes, navadno od takih ljudij, ki so skoz in skoz malo-pridni in ki si ne morejo misliti, da bi kdo drug na svetu bil poštenjši od njih. Nastajal je krivoverec za krivovercem, od Šimena copernika do starokatoličanov v naših dneh jih je bilo veliko, veliko vrst, sv. Avgustin sam jih je do svojih dnij naštel osemdeset; vse te je cerkev prebila, prebila bode tudi demokrate, ki niso samo gospodarski novotariji, oni novotariji v prvi vrsti v veri, dasi trde v eni sapi: »Vera ni v nevarnosti, mi vsakateremu pustimo verovati, kar hoče«. V celih bukvicah, zoper katere so namenjene te vrstice, socialni demokrat niti enega gospodarskega nasveta nima; on psuje samo duhovnike, psuje veliko posestvo, trdi, da je lastnina tatvina, da mora svet biti skupna lastnina, da morajo na svetu biti vsi ljudje enaki. (Dalje prih.)

Cerkvene zadeve.

Pridiga,

katero so govorili premilostljivi knez in škof lavantinski dr. Mihael Napotnik v začasni cerkvi o. frančiškanov o priliki blagoslovljenja peterih novih zvonov za novo farno cerkev blažene Device Marije, matere milosti, v Mariboru na devetnajsto pobinkošno nedeljo, 13. oktobra 1895.

Danes, ko slišite glas njegov, ne otrpnite v svojih srcih. (Ps. 94, 8).

V Gospodu pobožno zbrani kristijani!

Prijetna je godba, kadar vbrani glasovi doné po zraku, in nič ne moti, nič ne kazi in ne kvari umetne skladnosti. Vojščak, še tako vtujen in spehan, zopet oživi, in pogum mu širi in širi prsa, da bi mahoma udaril na sovražnika, ko zasvira blagoljubna godba. — Krasno je petje, ki prihaja iz čistih grl dobro izurjenih, navdušenih pevcev. Golo resnico govori modri Hiponec, sv. Avgustin, ko pravi: »Kako vendar sem milo jokal pri popevanju hvalnic in psalmov. Glasovi so mi doneli na uho, resnica pa je silila v srce, in plamen strahu božjega je švigal iz njega. Vroče solze ganutja sem točil, in bilo mi je tako milo pri sreči in tako prijetno v duši.« — Lepe so orglje, kadar njih veličastni glasovi bučijo po cerkvi, bodisi da oznanjujejo sveti mir Božičnega praznika, ali veselo alelujo Velikonoči, bodisi da vzbujajo žalost in otožnost na resnomili dan vernih duš.

Godba, petje, orglje — kako moč imajo vendar do človeškega srca. Sedaj je zelo razveselijo in sedaj globoko užalijo. In potem takem kaj čuda, da jih je posvetila sveta cerkev službi božji? Pa ta naša skrbna mati, ki nas spremlja od zibe do groba in še čez grob, ker moli za svoje umrle otroke, ona je našla poleg godbe, petja in orgelj še drug primeren pripomoček, da govori k srcu svojih vernih otrok in da jih vodi kakor ljuba mati svojega dragega otroka in to ne le samo doma, temveč tudi daleč proč od hiše božje. In

to je zvon, ki nekako razširja in razteza službo božjo, ker ne opominja le obiskovalcev cerkve, marveč spodbuja tudi popotnika na cesti, jetnika v ječi, vojaka na straži, delavca na polju, bolnika na postelji, uradnika v pisarni, učenjaka pri preiskavah, naj mislijo vsi na Boga in naj služijo njemu. O kdo bi pač vredno ocenil pomen, ki ga zvon ima za povzdigo cerkvenega mišljenja in življenja!

Srečna duhovnija, katera sluje zaradi lepega cerkvenega petja, ki tako globoko sega v človeško dušo. In tako blagoljubno in miločutno petje se razlega pogostoma po tej cerkvi Bogu v slavo in vernikom v spodbudo in povzdigo k višim rečem. Toda nič manj srečna je župnija, ki ima vbrano, leposkladno zvonjenje. In tudi to ima od danes naprej tukajšnja predmestna fara. Oskrbeli ste si, predragi župljani, z združenimi močmi, kakor novo cerkev, tako nove miloglasne zvonove. In jaz sem na željo Vašega častitega, za božjo čast in vzveličanje Vaših neumrljivih duš nevtrudno delavnega župnika-oskrbnika o. gvardijana Kalista Herica prav rad sem došel, da posvetim in blagoslovim nove zvonove. Po slovesni sv. maši bomo opravil to veselo delo, in dne 27. tega meseca se bode posvečenih zvonov mili glas prvokrat razlegal po Mariborskem mestu in njegovi lepi okolici, se bode razlegal po prijaznih gričih, vinskih gorica in divnih dolih, vabeč Vas, da pojete hvalo večnemu Bogu za pridobljeni dar, za pre-jete dobrote božje.

Predragi kristijani! Največe veselje današnje nedelje so nedvomno novi zvonovi. Kjerkoli se srečata danes dva farnika te duhovnije, govorita gotovo o tej novi, cerkveni pripravi. In potem kaj čuda, da sem se tudi jaz odločil za kratko besedo o posvečenju in o pomenu cerkvenih zvonov? Zvonovi, dasi so mrtvi in mutasti, govoré vendar dovolj glasno in umevno za pobožnega kristijana. In resni so nauki in koristne so resnice, katere oznanjajo cerkveni zvonovi. Zato Vam, preljubi v Gospodu, kličem s svetim psalmistom: »Danes, ko slišite njihov glas, ne otrpnite v svojih srcih.«

Ti pa, o sveti Duh, delivec vseh milostij in naš posvečevalec, pridi, pridi ter napolni mene in moje mi mile poslušalce s svojimi sedmerimi darovi! Salve regina, mater misericordiae! Češčena si kraljica, mati milosti! (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Trgatev gorice.

(Konec.)

Določeni dan trgatve že svita! Naprošeni težaki naj dobijo obilen zajutrek, da ne bodo mogli veliko zobati, kar dela gospodarju škodo in potrato časa. Nekdaj so grozdje ščipali ali od rozge trgali; zdaj si naj vsak berač kupi rudeč ali zelen nožek, vzame svoj škaf, in urno na delo! Močni dečki pa vzamite brento in mostanko, spodaj rogljato palico, da boste v puti grozdje zmečkali, in dvehkrat več nesli, ker tudi večje plačilo dobite, ko drugi berači. In vsako brento ali puto si zarežite. — Najboljše je branje takoj na karnico nositi.

Karnica je dvojne ustrojbe: ali na obroče ali pa male na koš. Veliki vinogradničarji žmikajo 8—12 polovnjakov naenkrat; zato imajo velike brezove obroče in grozno težko tlačilo. Panj ali trop po šestkrat na podu z motikami presekajo in celo noč bedijo. Manjši posestniki imajo karnice na koš, pa samo po trikrat z rokami trop predrobijo, in se hvalijo, da so njihove